

עין משפט
נר מצוה

גב א ב מ"י פ"ב מהל'
ברכות הלכה א סמג
ענין מ טור א"ח ס' קפו
וקפח [וקפח]:
גב ב מ"י שם הלכה א סמג
שם טו"ס א"ח ס' קפ
קפח סעיף ד ה':
גה ד ה מ"י שם הל' ג
[והל' ד] סמג שם טור
א"ח ס' קפו [וטו"ס סעיף
ג ד וס' קפח סעיף ג]:

תורה אור השלם

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

כבונה ירושלים כלכר, ואמר:
ברכת הון, את ייי אליהך זו ב
והמטוב. אין לי אלא לאהרית
נמי למימר בה ברית ותורה,
וגור, וכתוב כי על פי ה

מח:

קטן שהגיע לחינוך לא מיקרי מחויב דרבנן דאזי חייב לחנכו אבל
נעליו אין שום חיוב וקשה לפירושו מכל מקום כיון שאני מן התורה
אינו מוסיף אחרים שהחייבים ועוד דוחק לומר בקטן שהגיע לחינוך
מחויב מדרבנן דאם אינו מחויב אפילו מדרבנן אם כן אינו

פוטור את אביו ובה"ג פירש דלחז
שאלו בית איו יכול להוציא אחרים
שאלו כדי שצוה דלל איתו דרכנ
פוטור דלדוריימא אכל כעלל אכלו
האחרים רק בית פוטור אומם
אלא היא דהא ממקינן צעידודא דינאי
הצריכו איתו אכלו כדי שצוה ואפילו
הצריכו דקא פטר לבו שמעון
בן שטא אלל גראה לחלק דקטן שאינו
כדי חיוב כלל דלדוריימא אפילו אכל
כדי שצוה הלכך איו מחויב דבכר
קריתין איו ולכן לא תפיק ייה אי אכל
שיעורא דלדוריימא אכל גדול שהוא כר
חייבמן מן המורה כי אכל כדי שצוה
הא מחויב דבכר קריתין איו אפילו לא
אכל כלל כדאמרין בראש השנה (פ"ב
ט"ז.) כל הכרכות אע"פ שיא
מוציא חזק מנכרת הלחם ויכרת איו
היחויב עטמא דכל ישראל ערבי"ה הן
זוה ויהא הדין בנכרת המזון אף ע"פ
שלא מוציא כדפרשית ומית דגן איו
מרחץ אלל שיוכל לומר שאלנו משלו:
מתחיל בנחמה. פ"י הקוטנס
לאו דוק' מתחיל בנחמה

ומתקיים אלא כלומר דאין צריך להוציא
מל שנת לא נכתבתי ולא נחתמה
אלא באמצע אבל מחתיל ומתקיים
נחתמה ירושלים כמו בחול שומר
הם וחזתם בבוטת ירושלים ויש
שחזקוהו נחתמה וחזקוהו נחתמה
עירך ונכתב ירושלים ותחתיה
שנים לדבריה דהם היו לשון
מחתמה ואין אומרים מחתומים בשנת
אלא כלל נחם אינו לשון מחתומים אלא
כמו והנחם על הכרעה לעתך (שמות
לג) ולא נהירא להכלל משמע לשון
המחתמה ואין להקדים חתמי כי זה
לשון נקשה בדמיון צירוף לשון
בפרק אלו קשרים מהו לומר רוענו
ויונו פרקטו בשנת אי"ל עופם ברכות
ר"ה: ומנא שעות הוא המשה
כרעה של חול: **ברית** ותורה.
אין צריך להוציא ברית ותורה ומים
ומזון דדי להוציא על בריית שחתמה
בבשעתי ועל מורתך שהמדת וכו'
דהיינו תורה ומורה והגמרא לקיימא
בעלתה קטנים:

מאן

שְׁלֵשָׁה שֵׁאֲכָלוּ פֶּרֶק שְׁבִיעִי בִּרְכוֹת

בשנים מחיל בנחמה. כלומר אינו צריך לא לקיים ולא להתחיל בשל שנת אלא תחיל ומסיים בנחמה. גיין ירושלים קרי נחמה כל ימיך דתחיל בין רחם בין נחמו: **בכרזה שסקנו חכמים.** בהטוב המטיב: איכא בינייהו דיעבד. לרבענן בתראי מהדרין ליה:

דתתנא קמא גרסינן אפר נסן ק' ו
 הסוב והמטיב. ולא גרסינן ביבנה
 קטנה אלא דבריי (א) כשפוט שבע.
 מלוי לבקר והלכות על שבעו
 כשפוט רשב. והוא בלא להפיק את
 רעבו עיי' ברייתו של הקב"ה לא כל
 שכן שזה צריך לבקר להקדיש יומר:
 אינו צריך. לק"ו (א) (ב) ולא גרסי'
 דבריי אפר נסן ק' זה הטוב והמטיב:
 אלא ובכר את לחמך. בכר על לחמך.
 כי הוא יבקר הובא ואחרי כן יאכלו
 סקריאם. למדך שטעון לבקר לפני
 אכלה. על הובא הוא אומר בכר אפר
 קדש במלכותי וזו לאכלו את הובא
 והיון זוטו והבשר תאכל (דברים יג):
 וכל כך לה. היו מארכות בדברייך:
 אפין מלכותו נוגעם בדבראם. לפי
 ששמואל היה מנהיג את ישראל ושאל

לקבורה: תנו רבנן
היא ברכה ראשונה
הארץ שלישית בונה
והמטיב יבשבת
נחמה ואומר קדושת
אומר רצה לאומרה
הארץ אומרה בברכה
מרה וחכמים אומרים
כלכל חכמים היינו
דעובד: ^ט תנו רבנן
היה נטול את המורה משכנו שמואל
אליו ואורן דבריה עכב לפי שעה:
בין מדה מוטב. המורה מדה מוטב
היא: ומלכות בים דוד כבוש
ירושלים. שעל ידו נתקדשה ירושלים:
לרץ שיחור כס כרים. בנכרת הארץ
שע"י ברים נתנה לאברהם כפרתם
מילה (בראש"ס ח) ונמתי לך ולורשך
אחרית את ארץ מגרין: לרץ שיחור
כס מורה. שאת הארץ שנאמר למען
המלכות ירשו את הארץ וירשם את
תחיו ורבים ונכאם וירשם את

הָאֵרֶץ (דברים טו): לְרִיךְ שִׁיקִים
כִּי־מֵן לְפָנֶיךָ כִּגְוֹן עַל דְּבִרְתָּךְ
שֶׁחֲתַמְתָּ בְּנִשְׁבָּרְתָּ וְעַל חוֹמְרָךְ שֶׁלֹּא־תָמַדְתָּ
וְעַל חַיִּים שֶׁחִוֵּנְתָּמֶנּוּ: טוֹרֵם כִּפְסֵה
כֶּשֶׁלֶט בְּרִישׁוֹת. כֶּשֶׁלֶט־מִקְוֹמוֹת
מִנְהֵה הַמִּזְבֵּה לְיִשְׂרָאֵל (י) כִּמְיֵי כֶּהֱלֵל
מוֹעֵד וְכֵהֶר גְּרָחִים וְעֵצֵרְבוֹת מוֹעֵד
וְכֵהֶל אֶחָד נִכְרַתֶּה בְּרִית כְּדִמְיֵה
בְּמִסְכַּת קוֹטֶה (דף לו) אֲרוֹר כִּכְלָל
וְאֲרוֹר בְּפִרְעַת וְכו' וְכֵן כֶּהֱלֵל מוֹעֵד
שֶׁנָּה' (דברים כח) אֵלֶּה דְּבָרֵי הַבְּרִית
אֲשֶׁר לוֹה' ה' אֵל מִשָּׁה לְבָרֹת אֶת כָּל
יִשְׂרָאֵל מוֹעֵד מוֹעֵד מוֹלֵד הַבְּרִית אֲשֶׁר
כָּתַב אִתָּם בְּחֹרֶב וּכְתִיב (שם כט)
וְשִׁמְרָתֶם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית זֶה:
חֹלֶה

צריך הרי הוא אומר
מימך אל תקרי ובירך אלא וברך ואימתי קרוי
יחסי אומר אינו צריך דמי הוא אומר וברכך דמי

מסורת הש"ס

(א) תפנית לה. ב"ב קס"א.
(ב) תמללה ס' נ"ב (תוספתא)
רמ"ו פ"ט (לפ"ל נ"א.) (ג) (יתכן
להיות זו ברכת היתומן את ה'
אלהים ו ברכת הן וכן הפסוק)
הס' (לפ"ל מ'. ד"ס עד ה"ק).
(ד) (לפ"ל לה.) (ה) (שבת ל'
מ"ק ס"ה. יומא ל"ח: תפנית
ה': ה') (למקד ג"ה.) (ז) (לפ"ל ה'
וה"ג.) (ח) (תוספתא פסחים
קס"ו.)

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

גם' יהושע חקן. פון משכ"ן
ח"כ (פון קסא):

הגהות הגר"א

[א] גמ' וברכת זו ברכת
הזמן את ה' אלוקיך זו ברכ'
הזן. כלי: [ב] שם כשהוא
רעב לא ירש דבר ר'
ישמעאל ר' עקיבא אומר.
כלי (וע' מרוס'): [ג] שם
וברכת. ר"ב את ה' אלוקיך:

מוסף תוספות

א. בתוס' ר"ש הוסיף.
אבל ברכת הלחם וברכת
היין הן מטעם שרוצים
ליהנות ואסור ליהנות מן
העוה"ז בלא ברכה ולכן
לא יצא א"כ צריך לה
המבדק. ב. בתוס' ר"ש
הוסיף. וכ"ש רחם שאינו
כ"כ לשון תפלה יותר
מנחם.

מוסף רש"י

[illegible]

דב ויסים גאנץ

ראמר רב מתנה אותו היום
שניתנו הדוגי ביתר

לקבוצה חיקנו הטוב והמטיב. בסוף מסכת חענית (דף טו) שינוי אמר רבן שמעון בן גמליאל ל' חשמה עשר באב ואמר'י' בנמי' רב משה אמר יום שניתנו ההיג' ביתר' בו לקבוצה הידיעה ר' ר' יום ט"ו באב בשמחה היא קבוצת אלו ההרורים' ארבע למעשה רביתר' ובמה נהרגו בה' מסכת יום טוב (דף טז) רשף חענית רבתי מערבה: שזו ניהא בנ' ברייתא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones